

преслѣдване, търсили и намѣрили. Работата сама по себе си се свършила пагубно. Насъ сжщо ни заплашва бѣда; прѣдъ *Комитета* ний ще се оправдаемъ: и пари ще даджтъ, и на насъ, докжтъ настане по-добро врѣме, ще принадлежи заслугата на вѣрностъ. Ти, Фотий, пощесъ иди при каймакамина, а вий пригответе угощение сжщо такова изобилно, какето и послѣдното. Мамата да се не пуца въ мѣнастиря, това е срамотно.

Дѣвойката си пзлѣзе печална и въ дълбоко размишление какъ да спсмогне на нещастieto. Мислитѣ я мжчатъ, и тя се обръща къмъ Бога съ горѣща молитва: „Боже, чуи молбата ми! Боже спаси насъ!“ Тя върви по улицата безъ да знае сама накждѣ.

Изведиъжъ нѣкой си я улови за ржката.

— Добъръ день, Марийке! Какво правишъ ти тукъ? Ний докарахме отъ кжшлата овци, които утрѣ ще прѣдадемъ на султанскиятъ касапинъ. Ами ти за какво си дошла тука?

— Азъ сжщо дойдохъ на кашлата съ мама, съ тати и отъ овцетѣ, а тука въ града ме пратиха за кравай. Утрѣ ще се върна.

— Дойди съ насъ, ще сиинъ у насъ; ще вѣчеряме, а може и хоро да си поиграемъ?

— Ами гдѣ е вашата колиба?

— Ний сме съ овцетѣ въ полето при могилата; имами си топълъ чадъръ, топли черги и горѣщъ огънь, имами гайда, а пакъ Илия има кавалъ — ще се повеселимъ до колкото си щемъ, а овчарскиѣ кучета нито вълкъ, нито Турчинъ ще припустнатъ при насъ. Ела Мико, Марийке, ела, хубава дѣвойке.

— Ще дойда съ насъ, съ овчаретѣ и овчаркитѣ, па ако ще мама и да ме гълчи, а тате да ме павика. По нхтя ще се новесея.

— Пъргавата младежъ весело и съ припkanie се онжти къмъ могилитѣ. Тамъ по-възрастнитѣ и старцитѣ ги поздравиха и сърдечно посрѣщнаха милата гостенка.

Вече се мръкна. Мария, за ново развеселяване,